

Júlia

Világszerte Nr. 1

KARÁCSONYI
MENYASSZONYOK

Scarlet Wilson

Szerelem karácsony idején

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A JÚLIA 691. eredeti címe: Christmas in the Boss's Castle (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 691. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-746-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Grace leveregette a válláról a hópelyheket, miután a hátsó bejáraton át belépett a londoni Chelsea városrészben lévő Armstrong Hotelbe. Nem sokkal múlt reggel hat óra, az utcák még sötétek voltak, a frissen hullott hóban csak Grace lábnyomai látszottak.

Frank, a főportás nem sokkal utána érkezett. Szélesen elvigyorodott, amikor látta, hogy a lány az ablakon keresztül a behavazott utcákat csodálja.

– Végre olyan az idő, amilyennek lennie kell – mormolta, miközben ő is lerázta a havat a kabátjáról. Aztán rázendített a régi angol karácsonyi dalra – *It's Beginning to Look a Lot Like Christmas* –, de észbe kapott, és hamar elhallgatott.

– Ó, maga túl fiatal, nyilván nem is emlékszik erre a számra.

Grace felhúzta a szemöldökét.

– Tudhatná, Frank, hogy én minden karácsonyi dalt ismerek, amit valaha lekottáztak.

Együtt sétáltak át az öltözőkhöz.

– No és melyik verziót kedveli a legjobban? Johnny Mathis előadását, Frank Sinatrát vagy Michael Bublét?

Mindketten a dalt dudorászták, miközben a lány kontyba fogta hosszú, barna haját és fehér, ropogósra keményített kötényt kötött fekete kosztümje elé.

A karácsony volt a kedvenc ünnepe. Régi emlékeket idézett fel benne, amikor még a nagymamájával élt egy parányi lakásban, London egyik legszegényebb negyedében.

Igen, szegények voltak, mint a templom egere, de ami az anyagiak terén hiányzott, azt szeretettel pótolták.

A nagymamája nemrég halt meg, Grace-nek ez volt az első karácsonya nélküle. Mégis úgy döntött, hogy nem adja át magát a gyásznak. Ezt az idős hölgy sem akarta volna.

Frank óvatosan bújt bele sötétzöld-arany portásfelöltőjébe, majd elkezdte begombolni.

– Esküszöm, ez a zakó minden éjjel kicsit összemegy a szekrényben.

Grace nevetve csukta be a szekrényét és fordult feléje, hogy segítsen a férfinak a gombolásban. Közben egy pillanatra sem hagyta abba az éneklést.

Nem sokkal később, még mindig együtt, megindultak a hotel folyosóján, és Grace felsóhajtott.

– Jó lenne, ha itt, az Armstrongban is látszana, hogy mindjárt itt a karácsony. Nem is értem, miért nem dekorálták ki a szállodát. London minden hotelének előcsarnokában hatalmas karácsonyfák állnak, és minden helyiséget girlandok meg fenyőkoszorúk díszítenek.

Elérték a recepcióhoz vezető lépcsőt.

– Hát nem furcsa? – magyarázta Grace. – Ez a hotel az egyik legelegánsabb londoni szálloda, és még sincs itt semmi, ami a karácsonyra emlékeztetne. Olyan rideg minden!

– Igen, tudom. – Frank nagyot sóhajtva indult el a sötét gránitból készült recepcióspult felé. Lassan mondta ki a két szót, és közben a pillantása egy kis üvegtáblára esett, amin fekete betűkkel ez állt:

Az Armstrong Hotel boldog karácsonyt kíván valamennyi kedves vendégének!

Ennyi. Ez volt a szálloda karácsonyi dekorációja.

Frank kinyitotta a pulton fekvő bőrmappát, és odaadta Grace-nek a nevével ellátott borítékot.

– Azért nem volt ez mindig így – bizonygatta. – Régen karácsonykor pompázatos fénybe borult az egész szálloda. És persze a dekoráció is nagyon exkluzív volt, mindenből a legszebb, a legjobb. Kicsit talán túlzásba is vitték, de karácsonykor szerintem ez sem baj.

Grace gépiesen kinyitotta a borítékot, melyben a mai feladatai voltak, majd felnézett.

– Akkor most miért nem dekorálnak? Mi történt?

A férfi tekintete elborult. Nem szólt semmit. Grace még csak egy hónapja dolgozott itt, ellenben Frank régi bútordarab volt, nyilván mindent tud. Csakhogy a jó szállodaportás elsősorban a

diszkréciójáról híres. Frank pedig remek portás volt, a vezetőség és a törzsvendégek is becsülték, szerették.

– Konceptióváltás – felelte kitérően.

Grace homloka ráncba szaladt. Rengeteg kérdése lett volna még ezzel kapcsolatosan, de tudta, hiába is próbálkozna. Amit Frank nem akar, azt úgysem fogja elmondani.

A lány a férfi felé intett a feladatai listájával.

– Jó lenne, ha megengednék, hogy itt-ott némi változtatást hajtsak végre. Érti... Ha széthinthetnék itt egy kis tündérport. – Kitért karokkal körbefordult az előcsarnokban. – Nem is kellene sok, csak néhány fényfűzér, egy ízlésesen feldíszített karácsonyfa a bejárat mellé, és persze a pultot is feldobhatnánk girlandokkal, nem gondolja? A bárba vezető folyosón, abba a beugróba meg tehetnék egy halom csillogó papírba tekert ajándécsomagocskát! Ó, mennyivel szebb, melegebb és ünnepibb hatást keltene itt minden! – Lehunyta a szemét, és elképzelte a karácsonyi fényben tündöklő Armstrongot.

Frank csak nevetett.

– Nyugodtan álmodozz csak, kislány! Azt szabad.

A lány kinyitotta a szemét, a pompázatos kép tovatűnt, maradt a szürke egyhangúság.

– Ha a kezembe vehetném az ügyet, még az itteni illatok is megváltoznának, én mondom magának. Fenyőillat lenne a hotelben, és persze fahéj- meg áfonyaillat is. Nem beszélve a karácsonyi kekszetről. És persze kizárólag igazi illatokról beszélek, nem valami vacak, mesterséges aromákat tartalmazó illatgyertyákról.

Az idős férfi felvonta a szemöldökét.

– Valahol a pincében kell lennie néhány kartondoboznak, teli régi karácsonyi dekorációkkal. – Elgondolkodott, aztán megrázta a fejét. – De kételkedem benne, hogy valaha is használni fogjuk még őket. Szóval ha gondolod, megkeresheted, és választhatsz magadnak belőle valamit otthonra. Akkor legalább használja is valaki azokat a szép holmikat.

Grace rámosolygott. Úgy látszik, Frank megtudta a többi lánytól, hogy ő egyedül él. Nem szerette, ha sajnálják, de tudta, Frank tényleg nem akarta megbántani.

Az Armstrong különösen híres volt az első osztályú személyzetéről, nem mintha bármi egyéb másodosztályú lett volna benne. Mutatós berendezési tárgyak, méregdrága ágynemű, ötcsillagos étterem... Egészen más környezet volt ez, mint ahol Grace felnőtt.

A lány úgy érezte, megfogta az isten lábát, amikor rátalált arra a remek chelsea-i munkaközvetítőre, mely végül elhelyezte itt, az Armstrongban. Évekig csak alkalmi munkákat vállalt, hogy minél több időt tölthessen a nagymamájával, akit végül a rák elragadott tőle. Grace-nek mostantól csak önmagával kell törődnie. Szeretett az ügynökségnek dolgozni, még akkor is, ha a szobaasszonyi munka nem éppen álmoglalkozásnak számít. A fizetség azonban jó volt, és a társaság is. A kollégái rövid idő alatt a legjobb barátnői lettek.

Annak pedig, hogy az Armstrongban dolgozhatott, megvoltak az előnyei. A hotel London legelőkelőbb szállodái közé tartozott, csak nagyon kevés vendég lakott itt tartósan. Nagy cégek tartottak itt fenn egy-egy szobát fontos külföldi ügyfeleknek, de jó néhány lakosztály mintha mindig üresen állt volna. Persze időnként voltak azért prominens vendégek is.

A mai napra szóló feladatlistán azonban talált néhány meglepő utasítást.

– Takarítsam ki a Nottingdale lakosztályt? Azt, amelyik a tetőtérben van? Hiszen ott nem lakott senki, mióta itt dolgozom!

A kolléganője, Tanya, aki most érkezett, belepillantott a számítógépen rögzített foglalási rendbe.

– Igen, mától lefoglalták. Délután ötre várjuk a vendéget.

– Ki szokott ott lakni?

Tanya elmosolyodott.

– Pontosan nem tudom, kicsoda. A rossz nyelvek szerint a tulajdonos. Annak a szállodaláncnak a tulajdonosa, melynek az Armstrong is tagja. Egy visszavonultan élő milliárdos.

Grace kíváncsian lépett közelebb.

– Tényleg? Ki az illető?

Tanya széttárta a karját.

– Ezt neked kellene jobban tudnod, hiszen régebb óta vagy itt, mint én.

Grace a fejét rázta.

– Még sosem voltam fenn. És semmit sem tudok a tulajdonosról. – Rákacsintott Tanyára. – Ez izgi lesz, nem gondolod?

Grace-nek jó napja volt. Gyorsan eltelt a délelőtt. Szobákat takarított, és teljesítette bizonyos fontos vendégek extra kívánságait. Például kipakolta egy két napra érkező tengerentúli házaspár hét hatalmas bőröndjét.

A nyolcvankilenc éves Mrs. Alice Archernél, az egyik kedvenc állandó lakójánál csaknem egy teljes órát töltött. Az idős hölgynek érzékeny volt a bőre, ezért különlegesen finom ágyneműt igényelt, és Grace a kérésére szívesen bekrémezte Alice hátát, majd segített neki felöltözni is.

Mrs. Archer gardrószejkénye maga volt minden, divat iránt csak kicsit is érdeklődő nő valóra vált álma. Tele volt a negyvenes évekből való, tökéletes állapotban lévő dizajnerruhákkal, sosem hordott hernyóselyem estélyikkel. Bő szoknyák, karcsúsított kabátkák mindenhol. És minden egyes öltözethez volt színben hozzá illő cipő és táska.

Alice Archer hetente kétszer fodrászt hívott, és nagyon igényes volt, ami a sminkjét illeti. Grace minden reggel egy csésze citromos teával ébresztette, és segített neki rendbe hozni magát. A nagymamájával eltöltött időkre emlékeztették ezek a reggelek, persze a nagymamája sosem élt ilyen jólétben, mint Alice. De a nagy szívük, a humorérzékük és az élénk eszük hasonlított.

Grace épp bekapcsolta a csatot az idős hölgy cipőjén, miközben Alice kitöltötte magának a teát.

– Mi lesz a mai program? – kérdezte meg tőle Grace.

– Csütörtök van, úgyhogy a Ritzben teázom, kedves – paskolta meg a kezét Alice. – Egy régi munkatársammal találkozom, aki annak idején a kezemet is megkérte, az ám!

– Nocsak! Ez izgalmasan hangzik. És miért nem ment hozzá?

Az idős hölgy elnevette magát.

– Harryhez? Ugyan! Nagy széltoló volt valamikor, virágról virágra szállt. Összetörte volna a szívemet, ezért úgy döntöttem, inkább én töröm össze az övét.

Grace csak nézett, és nem szólt semmit. Alice könnyed hangon beszélt, de volt valami a tekintetében, ami gondolkodásra készítette a lányt. Talán csak nem bánta meg az egykori döntését?

Remélhetőleg nem. Grace ettől függetlenül megértette Alice-t. Ő maga sem tudott volna mit kezdeni egy nőcsábász életművésszel. A könnyű kalandok nem voltak neki valók, ahhoz már túl sokszor csalódott rövid élete során. Az anyja elhagyta a születésekor – ennél rosszabbul aligha indulhat egy ember élete. Aztán egy másik földrészre költözött, és új családot alapított. Teljesen megfélekedezett a nem kívánt kamaszkori terhességből született első lányáról.

Nem csoda, hogy Grace megesküdt: sosem fogja odaajándékozni a szívét senkinek. Legfőképpen egy olyan férfinak, aki nem becsüli és nem tiszteli. Ő mindent akart. A fehér lovas hercegre vágyott, aki egyszer eljön érte, letérdel elé, és örök szerelméről biztosítja. Teljes odaadást kívánt, olyan partnert, akire minden tekintetben rábízhatja magát.

Ezért volt még mindig egyedül.

A szőnyegen térdelve felnézett az idős nőre.

– Anyira azért nem törhette össze a szívét, ha most újra találkozni akar magával.

Alice sóhajtott, és hátradőlt a fotelben.

– Talán nincs már senki más, akivel találkozhatna. Lehet, hogy mindenki meghalt körülötte, csak én maradtam.

Grace megszorította a hölgy öreg, csontos kezét.

– Lefogodom, alig várja, hogy láthassa magát.

Alice elmerengett, aztán megrázta magát, és visszatért az emlékei közül a valóságba.

– És magával mi újság? Adott már esélyt valamelyik fiatalembernek azok közül, akik folyton ostromolják?

Grace elvörösödött. Ez volt az idős hölgy kedvenc témája. Mintha életfeladatának tartotta

volna, hogy megfelelő lovagot találjon ifjú barátnőjének. De sajnos, azok a fiatalemberek, akik mostanában felbukkantak Grace körül, kicsit sem voltak megfelelőek.

Lenny, a motoros rocker csak valami olcsó szálláslehetőségre utazott. Alan, aki pedig bankban dolgozott, olyan lett, mint egy nyolckarú polip, amint kettesben maradtak. Ross épp csak most fejezte be a főiskolát, és elsősorban azt szerette volna, ha a partnere kimossa a szennyesét, és bevásárol. Nathan első látásra tökéletesnek tűnt: jóképű volt, törekvő és nagyon kedves, udvarias, de amikor először megcsókolták egymást, mindketten rájöttek, hogy ebből sosem lesz semmi, mert nincs meg köztük a kémia.

Így aztán Grace tovább kereste álmai hercegét.

Kicsit elkeserítette, hogy neki még mindig nincs senkije, annál is inkább, mert a barátnői az ügynökségnél mind megtalálták már az igazit. Emma újra összejött Jackkel, az eltitkolt férjével, aki hat év elteltével tért vissza az életébe. Ashleigh egy imádni való görög fiúba, Lukaszba szerelmesedett bele, sőt még Clio, a főnökük is menyasszony volt már, szilveszterre tervezte az esküvőjét Enriquével, a régi szerelmével. Ráadásul két napja eltűnt az utolsó szingli barátnője, Sophie is, egy olyan rendezvény után, ahol együtt dolgoztak – ami szintén egy férfi miatt történhetett.

Grace kezdte különösképpen érezni magát.

Fejcsóválva egyenesedett fel.

– Sajnos még mindig nem találtam senkit, aki hozzám való lenne. De mit szólna, ha mindketten fogadalmat tennénk a jövő évre vonatkozóan, hogy mindenképpen megtaláljuk a párunkat?

– Jó ötlet – kuncogott Alice. – Látom, menni készül... Sok dolga van?

– Ó, igen, most már sietek, mert még ki kell takarítanom a tetőtéri lakosztályt, a Nottingdale-t. Még sosem voltam ott, de a verebek azt csiripelik, hogy a tulajdonos magánlakosztálya. Tehát a tulaj hamarosan ideérkezik.

Alice némán meresztette rá világoskék szemét.

– Mi az? Ismeri? – csodálkozott a lány.

– Jó ideje lakom itt – hangzott a válasz. – Igen, azt hiszem, elmondhatom, hogy ismerem az urat.

– Nem mesélne egy kicsit róla? A többiek olyan titokzatosak. Mintha senki nem tudna róla semmit. Persze lehet, hogy tudnak dolgokat, csak nem akarják elmondani.

Az idős asszony a fejét csóválta.

– Nem, Grace. Tudja, kedvesem, vannak titkok, amiknek titokban kell maradniuk. Különben is, valószínűleg hamarosan maga is találkozik velem.

Grace biccentett, és elindult az ajtó felé.

– Megértettem. És most elmegyek. Jó szórakozást ma délután!

Halkan betette az ajtót maga mögött, majd a személyzeti lifttel felment a legfelső szintre, hogy aztán a takarítókosiját maga után húzva meginduljon a tetőtéri lakosztály felé. Már a folyosó is különbözött a szálloda többi folyosójától. Mindenekelőtt a burkolat tekintetében: máshol mindenütt puha szőnyeg volt, míg itt csempe, és a takarítókoszi kereke baljóslatúan csikorgott is rajta.

Aztán ott a nagy fekete ajtó is, melyen ezüstsínű betűk hirdették, hogy ez a *Nottingdale lakosztály*.

Grace nyelt egy nagyot, mert az ijedségtől hirtelen kiszáradt a torka.

Nevetséges! Mitől fél? Hiszen nincs itt semmi ijesztő!

Gyorsan bedugta a zárba a kulcskártyáját.

– Grace Ellis, szobaszolgálat – mondta váratlanul egy gépi hang.

A lány hátraugrott rémületében. Tudta persze, hogy a belépőkártyája egyben azonosítókártya is, de az elmúlt egy hónapban még egy zár sem szólította a nevére. Úgy látszik, betört a hotelbe a legújabb technológia.

Habozva nyitotta ki az ajtót, és vett egy nagy levegőt, mielőtt belépett volna. Előtte ott volt a legnagyobb ablak, amit életében látott. És ezen keresztül eléje tárult egész Chelsea, sőt a főváros más kerületei is. Megbabonázva lépett közelebb. Innen aztán tényleg káprázatos a kilátás!

Megcsodálta a King's Roadot, ahol exkluzív üzletek sorakoztak, és a Sloane Square-t a György

korabeli pompás villákkal, aztán indult is a dolgára.

Nagy volt a csönd idefent, ez egy kicsit elbizonytalanította. És úgy tűnt, mintha hosszú ideje nem lépett volna be ide senki. A fő hálószobában azonban mégis talált egy nagy, fekete bőröndöt. Mintha valaki felugrott volna ide, de csupán annyi időre, míg leteszi a csomagját.

Grace figyelmesen körülnézett. A jókora franciaágyat csak egy lepedő takarta, de a fényes, fekete szekrényben gyorsan megtalálta az ágyneműt és a friss, acélszürke huzatokat. Az ajtaja érintésre pattant fel, és Grace-nek csak néhány percébe telt, hogy megágyazzon.

Aztán kinyitotta a bőröndöt, és kipakolta a ruhákat a szekrénybe. Férfiholmi volt benne. Kézzel varrott, elegáns cipő. Méretre szabott ingek. Hajszálcsíkos, grafitzürke zakó, melynek volt valami a zsebében. Grace benyúlt, hogy megnézzze, mi az. Egy zsebkendőt húzott elő, amelybe valamit belecsavartak. Egy kerámiából készült karácsonyi angyalkát. Egy fehér és arany színű, törékeny kis dísz, amelyre valaki nagyon vigyázott, ezért csavarta zsebkendőbe.

Akasztója is volt, Grace annál fogva emelte a magasba és csodálta meg, amint csillog a délutáni nap fényében. Igazán szépen mutatna egy karácsonyfán, gondolta. Hogy jut eszébe bárkinek zsebre vágni egy ilyet?

A lány dobogó szívvel hordozta körbe pillantását a szobán. Lehet, hogy ez az üzletember a családja nélkül tölti az ünnepeket, és azért hozta magával ezt a műtyűt, hogy az otthonára és az ottani karácsonyokra emlékeztesse?

Eszébe jutott, mit mondott Frank a pincében lévő karácsonyi dekorációról, és egy gondolat kezdett körvonalazódni az agyában. Mi lenne, ha feldíszítené a lakosztályt? Végül is már csak egy hét van karácsonyig.

Egyből jobb kedvre derült, ahogy arra gondolt: kellemes meglepetést szerez valakinek, aki éppúgy egyedül lesz karácsonykor, mint ő.

Fél óra kutakodás után meg is találta a pincében, amit keresett. További két óra, és sikerült is a megfelelő hatást elérnie a Nottingdale lakosztályban.

A nappaliban egy fényfüzérekkel ékesített fenyő állt, tetején aranycsillaggal. A fürdőszobai tükörön és a függönykarnisokon is helyet kaptak a fényfüzerek, de egyéb díszeket is elhelyezett. Kis tálkákban karácsonyi fűszerek – fahéj, szegfűszeg, csillagánizs, szárított narancshéj – illatoztak.

Grace elégedetten végigsétált a lakosztályon, aztán lehuntya a szemét, és vett egy mély levegőt. Aztán a hálószoba felé vette az irányt, ahol a zakóban talált kis angyalkát a párna közepére helyezte.

– Tökéletes! – suttogetta áhítattal.

– Hát maga meg mi az ördögöt csinál itt? – harsant ekkor egy férfihang a háta mögött.

Finlay Armstrong fáradt volt. Hullafáradt, hisz napok óta nem aludt. Ide-oda ingázott az Egyesült Államok, Anglia és Japán között. És mint ez idő tájt mindig, most is folyamatosan figyelmen kívül hagyta a szülei telefonhívásait.

Mikor fogják már fel végre, hogy karácsony környékén szándékosan vállal ennyi munkát, hogy ne legyen ideje búslakodni?!

A limuzinból, mely kijött elé a reptérre, már megrendelte a finom vacsorát, remélhetőleg hamarosan leszállítják. Ő meg jóllakik, és aztán ágyba bújik, hogy néhány órára végre elfeledkezhesen erről az örületről.

Arra azonban nem számított, hogy talál valakit a lakosztályában. Valakit, aki ráadásul meg merészelt fogni azt, ami számára a legszentebb a világon!

Elöntötte a düh.

Gyűlölte a karácsonyt. Minden idegszálával gyűlölte. A giccses üdvözlőkártyákat, a nyálas dalokat, a teljesen felesleges ajándékok tömkelegét, a mindig ugyanolyan, hagyományos vacsorát. Mert ezek a dolgok minden évben felszakították a sebeit, hiszen emlékeztették mindarra, amit elveszített. Arra, hogy Anna nélkül kell tovább élnie. Arra, milyen üres és kilátástalan az élete.

Ez az angyalka volt az egyetlen dolog, ami megmaradt neki. Anna kedvenc karácsonyfadísz. Kislány korában ő maga készítette, és minden évben büszkén és boldogan akasztotta fel a karácsonyfára.

Fin számára ez az angyalka volt egyedül igazi a karácsonyban. De pont ezért olyan fájdalmat okozott neki a látványa, hogy zsebkendőbe csavarva az egyik zakója zsebébe dugta, és nem nézte meg azóta sem.

Felbőszítette a gondolat, hogy egy vadidegen az engedélye nélkül hozzá mert érni az ő egyetlen kincséhez.

A fiatal nő ijedten összerezgett, és hátrafordult. A szeme tágra nyílt a rémülettől.

– Ó, elnézést, uram! Csak elő akartam készíteni önnek a szobát...

Fin zavartan vonta össze a szemöldökét. Nem ismerte ezt a lányt. Csinos arca volt, és hosszú, barna haja. A bőrén baloldalt egy kis folt éktelenkedett. Talán pizsokfolt?

Érdekes egyenruha-szerűséget viselt: fekete kosztümet fehér köténnyel. Ja, és egy biztonsági azonosító igazolvány fityegett a nyakában.

– Ki maga? – kérdezte a férfi, és amikor odalépett hozzá, megfogta és leszakította a nyakából a biztonsági azonosítót. – Mi a csuda az a *Maid in Chelsea*? És hol a megszokott személyzetem?

– A *Maid in Chelsea* egy ügynökség, amelynek dolgozom. Az ő megbízásukból vagyok itt, immár egy hónapja. Előtte Knightsbridge-ben dolgoztam. Ebben a lakosztályban azonban még nem voltam, most osztottak be ide először.

Gyorsan beszélt, szinte hadart. Nyilvánvalóan megijedt. Finlay vádlón az angyalkára mutatott.

– És ez is a munkája része? Hogy zsebekben turkáljon? Hogy mások életébe beleüsse az orrát? És hogy összefogdosson tárgyakat, amikhez semmi köze?

Körülnézett, és hitetlenkedve megrázta a fejét. Aztán az ablakhoz csörtetett, és úgy megrántotta a karnisról lelógó fényfüzért, hogy az leszakadt.

– Mi a nyavalya ez? Hogy jutott eszébe felakasztgatni ezeket az ócska és giccses holmikát? Ez az Armstrongban nem szokás. Egyáltalán, honnan szedte őket?

Grace-nek végre megjött a hangja.

– Ez se nem ócska, se nem giccses! – mentegetőzött. – Az üveggömbök dobozán még ott volt az áruk, egy tucat ötszáz fontba került belőlük. Ez sem lehetett sokkal olcsóbb – pillantott a fényfüzérre. – Remélem, nem fogja levonni az árát a fizetésemből. – Lassan kezdte visszanyerni a lélekjelenlétét és az önbizalmát. – Tulajdonképpen ki maga?

– Finlay Armstrong, ennek a szállodának és még egy sor másoknak a tulajdonosa. Szóval az az ember, akitől a fizetését kapja. Kérdés, hogy meddig.

Grace felszegte az állát.

– Most azt kellene mondanom, örülök, hogy megismerhetem, Mr. Armstrong, de sajnos mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz.

A férfi majdnem elmosolyodott. De csak majdnem. A lány nagy, barna szemét nézte, mely valósággal megbabonázta. Nemrég még más kívánsága sem volt, mint hogy egyen és aludjon. De ez a fiatal nő egyszerre felkeltette az érdeklődését. Tetszett neki a határozottsága, a zilált frizurája, és még a kis koszfolt is az arcán.

Kellemes jelenség volt, meg kell adni. Szűk fekete blúza és szoknyája szépen hangsúlyozta karcsú alakját, csakúgy mint a szigorúan szorosra kötött fehér kötényt.

Grace lehajolt, és felvette a földről a fényfüzér leesett darabját.

– Sajnálom, ha nem tetszik a karácsonyi dekoráció. Melynek különben minden darabja az öné. A pincében találtam ugyanis a díszeket. – Nyelve hegyét óvatosan végigfuttatta az ajkán.

– Tudja, szerintem a szállodák eléggé személytelenek. És az évnek ebben a szakában az emberek magányosnak érezhetik magukat, legfőképpen, ha nincsenek együtt a családjukkal. Szóval a vétkem csak annyi, hogy megpróbáltam egy kis karácsonyi hangulatot csempészni ebbe a lakosztályba.

A férfinak feltűnt, milyen fájdalmasan csengenek a szavai. Grace nem őt próbálta meggyőzni, ő, nem! Tényleg komolyan gondolta.

Csakhogy ő nem vágyott karácsonyi hangulatra. Éppen ezért jött ide, ebbe a teljesen semleges szállodába, melyet pont azért tartott meg egész évben ebben a semleges hangulatban.

Életében először egy kis megbánást érzett emiatt. Sajnálta ezt a lányt, akinek szemlátomást szintén meg kellett küzdenie a maga démonjaival. A lányt, aki most összeszorította a száját, és

elkezdte leszededegetni a díszeket.

A férfi némán nézte, ahogy a kis karácsonyfát eltávolítja a nappaliból. A dekoráció többi részét a takarítókocsin lévő szennyesgyűjtő zsákba tette.

– Tulajdonképpen mi kifogása van a karácsony ellen? – tette fel a kérdést hirtelen, Finlay-re pillantva.

A férfi habozás nélkül válaszolt.

– Az, hogy a feleségem meghalt – mondta. – És nélküle elviselhetetlen gyötrelem számomra minden ünnep.

Senki nem tette még fel neki ezt a kérdést. Az eltelt öt év alatt egyszer sem.

Mindenki lábujjhegyen járkált körülötte, jóformán meg sem merték szólítani, a szemébe sem mertek nézni. A rokonok és ismerősök már nem hívták őt esküvőkre, keresztelőkre. Nem azért, mert megfélemedtek róla, hanem mert tudták, hogy úgysem menne el egyedül, és így próbáltak tekintettel lenni rá.

Ma azonban megkapta a kérdést, és őszintén kirobbant belőle a válasz.

– Gyűlölöm a karácsonyt! Minden másodpercét, minden egyes összetevőjét gyűlölöm. Nem akarok feldíszített fákat, ajándékokat és boldog családokat látni. Nem akarok reggeltől estig azzal szembesülni, ami az én életemből hiányzik! És legfőképpen azt nem szeretném, ha valaki kitúrná a holmim közül a legkedvesebb emlékemet, ami a feleségemtől maradt, és a párnámra helyezné! Mégis mire való ez? Jobb lesz ettől valami? Visszakapom az én Annámat? Ugye hogy nem! – Bármennyire szeretne volna, nem tudta lecsitítani az indulatait, és a skót akcentusát sem tudta elfojtani. – Ezért nem ünneplem a karácsonyt, és szeretném, ha erről nem kellene vitát nyitnom soha többé.

Ránézett a lányra, aki tágra nyílt, könnyes szemmel, remegő ajakkal bámult vissza rá.

– Végtelenül sajnálom – suttogta elfúló hangon, és oldalazva megindult az ajtó felé.

Finlay csak állt, nem mozdult. Mostanáig még a télikabátját sem vette le.

Mi az ördögöt művelt?

2. FEJEZET

Grace képtelen volt visszatartani a könnyeit, amikor kilépett a folyosóra. A kövér cseppek patakokban ömlöttek végig az arcán. Remegve kapkodott levegő után, és a lifthez futott, ahol azonban hiába kereste a névre szóló kulcskártyáját.

Az ugyanis Finlay Armstrongnál volt.

A lánynak eszébe sem jutott, hogy visszamenjen érte. Kutatva körülnézett, és felfedezte a lépcsőházba vezető vészkijáratot. Ki innen, minél előbb!

De nem lefelé indult, hanem fel, a tetőtéri teraszra, mely csupán pár lépcsőfoknyi magasságban volt. Jót fog tenni egy kis friss levegő.

Ahogy kilépett, vett pár mély lélegzetet, de gyorsan rájött, hogy alábecsülte a hideget. Vékonyka kosztümje nem volt megfelelő öltözék a decemberi fagyban.

A gondolatai azonban továbbra is egyre Finlay Armstrong körül keringtek, a férfi körül, akit most ismert meg, és akinek annyi szomorúság volt az arcán.

És ő tette ilyen szomorúvá a meggondolatlan akciójával!

Újabb és újabb könnyek jöttek, az áradat nem akart elállni. Eszébe villant ugyanis, hogy a férfi megfenyegette, miszerint kirúgatja.

Karácsony van, ő meg elveszíti az állását. Mi a csudából fog lakbért fizetni? Mintha nem lenne épp elég kemény számára ez az időszak a nagymamája miatt...

Miért is nyúlt ahhoz az átkozott angyalkához? És egyáltalán, miért díszítette fel a lakosztályt? És ha már feldíszítette: miért kellett ráadásul felelősségre vonnia a munkaadóját?

Grace előtt még most is ott volt a férfi tekintete. Az a szomorúság és fájdalom, ami belőle áradt. Beleborzongott, ahogy erre gondolt. Szegény ördög, elveszítette a feleségét, és ezért képtelen elviselni a karácsonyt...

Tapasztalatból tudta, milyen nehéz az ünnep, ha az embernek elhunytak a szerettei. Neki is minduntalan könnybe lábadt a szeme az adventi időszakban, valahányszor megcsapta az orrát a nagyanyja kedvenc illata, vagy meglátott az üzletben egy csomag karácsonyi kekszket, amit az idős hölgy nagyon szeretett. Vagy ha olyan filmek mentek a tévében, amiket korábban együtt néztek meg.

Pedig egy nagyszülő halála nyomába sem ér egy házastárs elvesztésének. Már csak azért sem, mert a nagyijának hosszú és teljes élete volt. Finlay Armstrong felesége azonban biztosan fiatal volt még a halálra. Nem csoda, hogy a férfi így kiborult miatta.

Remegett, annyira fázott, és az arcára hópelyhek hullottak, de kitartott a tetőn. Lepillantott az esti Londonra. Páratlan kilátás nyílt innen, hiszen a hotel volt a környék legmagasabb épülete, s a magasból úgy nézett ki a város, mint egy téli képeslap. Hólepte háztetők, az ablakokból áradó meleg, sárgás fény. Az utcákon emberek nyüzsögtek, akik azonban csak apró figuráknak tűntek innen. És akik nyilván mind igen izgatottak voltak a közeledő ünnepek miatt.

Erre megint eltörött a mécses. Grace is boldogan várta a karácsonyt, de ez az öröm most elillant. Nemcsak családja nincs, de mától állása sem... Hogy ünnepeljen így? Ráadásul alighanem épp most szed össze egy tüdőgyulladást.

Finlay-t megdöbbenette a saját viselkedése. Te jó ég, mit művelt? Máskor nem szokott ilyen indulatos lenni. Mi a csuda ütött belé?

Nem akart már korán vacsorázni és ágyba bújni.

Kirobogott a folyosóra a lány után, de Grace nem volt sehol. A lift ott állt, de azt biztosan nem használhatta a lány, hiszen a kártyáját nála hagyta. Tehát csak a lépcsőn távozhattott.

Visszasietett a lakosztályba, és felhívta a recepciót. A portás azonnal jelentkezett.

– Mit tehetek önért, Mr. Armstrong?

– Frank! Mi az a *Maid*s in Chelsea?

A portást kissé mintha meghökkentette volna a kérdés, de pár másodperc múlva már élénken magyarázta, hogy ez egy munkaerő-közvetítő iroda.

– Körülbelül négy hónapja vagyunk kapcsolatban velük, Mr. Armstrong. Egy ismerős szállodatulajdonos ajánlotta őket, mostanáig nem volt a lányokra semmi panasz. Remekül dolgoznak, megbízhatóak. Grace Ellis különösen, ő Mrs. Archer nagy kedvence, mindig behívhatja magához, amikor szolgálatban van.

– Egyáltalán, miért volt rá szükség, hogy egy munkaerő-közvetítő segítségét kérjük? – csodálkozott Finlay. – Nincs elég saját alkalmazottunk?

Rendszerint a szálloda igazgatója, Rob Speirs tájékoztatta Finlay-t az aktuális problémákról, de a menedzser most éppen kórházban feküdt, vakbélműtéten esett át. Ezért is kellett Finlay-nek ilyen hirtelen Londonba utaznia.

– Sajnálatos módon lopások történtek a hotelben, és meg kellett szabadulnunk néhány munkatárstól. Kiderült, hogy nem olyan egyszerű egyik napról a másikra szakképzett személyzetet szerezni.

– Ki ajánlotta a *Maid*s in Chelsea-t?

– Ailsa Hillier. Nagyon jó hírű ügynökség, és mind ez idáig nálunk sem volt még semmi panasz rájuk. – A portás elhallgatott, majd habozva hozzátette: – Mr. Armstrong, van itt valami az ön számára. Mrs. Archertől. Azt mondta, adjam át önnek.

– Mi az?

– Egy karácsonyi ajándék.

Hirtelen nagy lett a csönd a vonalban. Finlay nyelt egy nagyot. Természetesen több karácsonyi ajándékot is kapott az elmúlt években. A szüleitől, a húgától... De hogy még Mrs. Archer is ajándékkal bombázza... Ez valami egészen új.

A portás megköszöri a torkát.

– Segíthetek még valamiben, Mr. Armstrong?

Finlay mindig is kedvelte Franket. Tetszett neki, hogy a portás mindig mindent tud. Például azt is, miért volt szükség munkaerő-közvetítő ügynökség alkalmazására, és hogy az illető céget egy másik szállodalánc vezetője ajánlotta nekik.

– Majd lemegyek az ajándékért – ígérte Finlay, aztán végre feltette a kérdést, ami miatt letelefonált a portára: – Láttá mostanában Grace Ellist?

– Grace-t? Miért? Mi a baj vele? – Frank hangjából őszinte aggodalom csendült ki.

– Semmi. Csak tudni szeretném, látta-e.

– Nem, uram. Az elmúlt egy órában biztosan nem.

Finlay megköszönte a tájékoztatást, és bontotta a vonalat.

Ha a lány nem lefelé ment a lépcsőn, akkor csakis felfelé mehetett, a tetőre.

Kisietett hát a lépcsőházba, és kettesével szedve a lépcsőfokokat, felszaladt a tetőre. Meg is találta Grace-t, egészen hátul, a tető szélén. Lefelé bámult a városra, a férfi csak remélni tudta, hogy nem azért, mert le akar ugrani.

Lassan közelebb ment a lányhoz, és ahogy odaért mellé, már látta, hogy reszket. Kinyújtotta a kezét, és megérintette a vállát.

– Grace... Mit csinál itt? Meg fog fájni kabát nélkül.

A lány nem fordult meg, csak összefonta magán a karját. Finlay erre megkerülte, és elébe állt. Látta, hogy a frizurája most még ziláltabb, és hogy az arca vörös a sírástól. Szégyellte, hogy ő a felelős ezekért a könnyekért.

Hogy viselkedhetett így? Hiszen Anna halála óta már eltelt öt év, ennél azért már előrébb kellene tartania a gyász munkában. De úgy látszik, a karácsony visszavetette. Nyilván felbőszítette, hogy az egész világ ünnepel, míg neki csak a veszteség és a gyász jutott osztályrészül.

Szerencsére még rajta volt a kabátja. Kigombolta, levetette, és Grace vállára terítette.

A lány még mindig nem szólt, csak nézett rá. Az a nagy, barna őzikeszeme... Finlay a kezdet kezdetén hagyta, hogy ez az ártatlan tekintet elvárásolja – és aztán meggondolatlan és

megbocsáthatatlan tette vetemedett.

Hogy lehet rá ilyen hatással ez a lány? Hiszen rendszerint nagyon sikeresen tudja elfojtani az érzéseit.

– Szeretnék bocsánatot kérni – mondta halk, reszelős hangon. – Nem lett volna szabad kiabálnom magával.

Grace pislogott párat, majd lesütötte a szemét.

– Nekem pedig nem lett volna szabad feldíszítenem a lakosztályt. Sajnálom...

– Nem, Grace – ingatta a fejét a férfi. – Maga alapvetően jót akart. Örömet akart nekem szerezni. Ami igazán kedves magától.

A férfi fura gombócot érzett a torkában. Elég régen fordult elő utoljára, hogy valaki ennyi energiát tett abba, hogy meglepje.

Grace az ajkába harapott.

– Meggondolatlan voltam. Elfelejtettem, hogy nem mindenki szereti úgy a karácsonyt, mint én.

– A szemét ismét elöntötték a könnyek. – Azért jött, hogy kirúgjon?

– Jaj, nem, dehogy! – Ez Finlay-nek eszébe sem jutott.

– De hát azt hittem... Odafent mintha valami olyasmit mondott volna, hogy...

– Felejtse el, mit mondtam. Úgy viselkedtem, mint egy idióta. Tudja, halálosan fáradt vagyok, három napja nem aludtam. Persze ez nem mentség a viselkedésemre, legfeljebb csak magyarázat.

– Őszinte részvétem a felesége miatt – mondta halkan Grace.

Finlay nagyon sokszor hallotta már ezeket a szavakat. De többnyire csak gépies volt a részvétnyilvánítás. Grace azonban – noha nem is ismerte Annát – őszintén és szívből beszélt. Mintha tudta volna, mit jelent az igazi gyász. Az igazi fájdalom.

Finlay vett egy nagy levegőt, és csak nézte a lányt, akinek a szeme sarkában ekkor megjelent egy újabb könnycsepp. És a férfi önkéntelenül is kinyújtotta a kezét, hogy letörölje azt a könnyet.

– Ne! – suttogta, és közelebb lépett. – Rémesen érzem magam, hogy megríkattam. Tudja, a karácsony emlékeket ébreszt bennem, és valamiért előhossa a legszörnyűbb tulajdonságaimat. Ezért hajlamos vagyok megfélemezni róla, hogy nem mindenki érez így ez iránt az ünnep iránt. Hát ez a magyarázata, hogy az Armstrong Hotel nem szokott karácsonyi díszbe borulni. Tudom, hogy ez sokakat bánt.

Rob Speirs, az igazgató már többször is jelezte neki, hogy a vendégek hiányolják a szállodában a máshol megszokott külsőségeket. Hogy ez a spártai egyszerűség rosszat tesz az üzletnek.

– Valóban?

Finlay elmosolyodott.

– Mi lenne, ha ezt odabent beszélnék meg? Rettenetesen hideg van, és csak az egyikünk visel meleg télikabátot. Menjünk be! – Udvariasan kitérte a lány előtt a vasajtót. – Megihatnánk együtt egy forró csokoládét, maga pedig mesélhetne nekem az ügynökségről, amelynek dolgozik. Mellesleg a verebek azt csiripelik, hogy magának komoly rajongói vannak ebben a szállodában. Gondolok itt Mrs. Archerre.

Grace bólintott.

– Igen, de az előbb mintha valami olyasmit mondott volna, hogy három napja nem aludt. Nem kell feltétlenül most beszélgetnünk. Haza is mehetek, úgyis vége a műszakomnak.

– Nem, most nem engedem elmenni. Van néhány dolog, amit muszáj megbeszélünk.

– Tényleg? – csodálkozott a lány.

– Tényleg. Megiszik velem egy forró csokit?

– Csak ha pillecukor és tejszínhab is lesz hozzá.

Finlay elnevette magát, és hosszú évek óta először nagyot dobbant a szíve. Sőt, majd kiugrott a helyéről!

Grace-nek sejtelve sem volt róla, mit gondoljon Finlay Armstrongról. A férfi úgy festett, akár egy filmsztár, édes skót akcentusa volt, és egyszerre nagyon kedvesen kezdett beszélni vele.

Jólesett belebújni a kabátjába, mely puha volt, és jó illatú. Grace-nek hamarosan nagyon melege

lett alatta, és ennek bizonyára nem csak a kitűnő gyapjúsövet volt az oka. Amikor Finlay óvatosan letörölte azt a könnycseppet az arcáról, egy pillanatra beleszédült az izgalomba és a boldogságba.

Időközben elérték a liftet, és lementek vele a földszinti előcsarnokba. Ott Finlay elhaladt a recepcióspult előtt, odaintett Franknek, majd az egyik kis szalonba terelte Grace-t, de előbb még odaintett egy pincérnőt, és megrendelte a kakaót.

Ahogy leültek, a lány meglepetten látta, hogy a szomorúságon és a keserűsége túl valami eleven, valami derűs kifejezés is csillan a férfi szemében.

– Azért választottam szürke-fekete bútorokat a szállodába, mert semlegeset szerettem volna, olyat, ami időtlenül szép. És szerintem ez a két szín ilyen.

– Már amennyiben színnek lehet nevezni a szürkét és a feketét – jegyezte meg viccesen Grace.

A pincérnő egy perccel később már hozta a két csésze gőzölgő kakaót, s a tálcán volt egy-egy tálkára való pillecukor és tejszínhab is. Édes illat kezdett terjengeni a kis szalonban.

Finlay tejszínhabot halmozott a csészéjébe, majd belekortyolt a forró italba, és elragadtatott hümmögés kíséretében néhány másodpercre lehunyta a szemét.

– Úgy sejtem, önnek nem tetszik ez a stílus – nézett aztán a lányra.

Grace gyorsan bekapott egy darabka pillecukrot.

– Ó, nem akarok én erre a berendezésre rosszat mondani – rázta a fejét. – Tíz év alatt sem keresek annyit, hogy ezt a szalont így be tudjam bútorozni.

Hosszú csend támadt, aztán a férfi megkérdezte:

– Szeretne többet keresni?

Grace úgy meglepődött, hogy félrenyelte a kakaót, és köhögni kezdett. Aztán a következő pillanatban azt látta, hogy Finlay Armstrong teli szájjal nevet. Még akkor is nevetett, amikor előrehajolt, hogy megveregesse az ő hátát.

– Bocsánat, nem akartam kinevetni – mentegetőzött fejcsóválva.

– Nem történt semmi – zihálta Grace, és amikor felnézett, megállapította, hogy a férfinak megváltozott a testtartása és a tekintete is. Nem tűnt már sebezhetőnek, sőt. Erősnek, öntudatosnak és határozottnak látszott. Annak, aki volt. Sikeres és dúsgazdag üzletembernek.

Grace-nek időközben melege lett a kabátban, így egy szomszédos székre tette, megigazította a blúzát, és sebtében megpróbálta rendbe hozni a frizuráját. Finlay mosolyogva nézte.

– Ugyan, hagyja csak, így is remekül néz ki. Foglalkozzunk valami sokkal fontosabbal. Például hogy kapna tőlem egy másfajta feladatot, mint amit mostanában végzett.

– Ezt hogy érti? – Grace kihúzta magát ültében.

A férfi körbemutatott a teremben.

– Nem maga az egyetlen, akinek hiányzik a karácsonyi hangulat a szállodában. Rob Speirs, az igazgató már többször említette, hogy bizonyos vendégek panaszkodnak emiatt. Szóval talán ideje lenne átgondolnom ezeket a dolgokat.

Grace kérdően oldalt hajtotta a fejét.

– Azt akarja, hogy felhozassam a pincéből az ott lévő sok-sok dekorációt?

– Isten ments, hogy ócskaságokkal rakja tele a szállodámat! Szerezzen be új holmikat. Persze csak miután kitalált egy koncepciót. Szeretném, ha nem csak úgy összevissza díszítene, hanem az egésznek lenne vezérmotívuma. Lengje be a helyet karácsonyi hangulat, de anélkül, hogy elveszne a szálloda elegáns, exkluzív jellege.

A lány szeme kigyúlt az örömtől.

– Természetesen rendesen megfizetem a fáradozásait. A beszerzésekhez pedig a rendelkezésére bocsátok egy céges bankkártyát, amellyel korlátlanul költhet.

A lány a fejét rázta.

– Tudja, hányadika van?

– Tizenhatodika vagy tizenhetedike – vont vállat Finlay. – Sajnos, az időeltolódás miatt egy kicsit össze vagyok zavarodva.

– A legtöbb intézmény már ősz elején kidolgozta a koncepcióját a dekorációra vonatkozólag, és hónapokkal ezelőtt megrendelték a díszítőelemeket. Bő egy hónappal ezelőtt pedig a díszítést is

elvégezték.

– Ami, lássuk be, nevetséges. Mindig is utáltam, hogy már ősszel karácsonyi lázban ég az egész város.

– Ahogy a karácsonyt is utálta, legalábbis nekem ezt mondta fél órával ezelőtt. Miért változtatta meg a véleményét?

Grace lélegzet-visszafojtva várta a választ, de a férfi nem felelt rögtön. A tenyerébe hajtotta a fejét, és hallgatott.

A lány kivárt, de amikor Finlay megint felnézett, már sehol sem volt a magabiztos, határozott üzletember. Megint a sebzett szívű, súlyos traumát átélt férfi ült előtte, ugyanaz, aki nemrég, a tetőn bocsánatot kért tőle. Akit teljesen összetört a felesége elvesztése miatti gyász.

– Mert itt az ideje – felelte nagy sokára nyomatékkal, és a válla előreesett, mintha komoly súly nehezedne rá.

Grace pedig elfelejtette az illetet, elfelejtette, mit parancsol a józan ész, és ösztönösen a férfi kezére tette a kezét. Nem tudta, mit mondjon, mindenesetre biztatóan megszorította az ujjait, és a pillantását kereste.

Finlay ekkor összerezett, és miközben felemelte a fejét, elhúzódott.

– Ez tisztán üzleti ajánlat – hangsúlyozta. – Elfogadja?

– Természetesen – bólogatott derűsen a lány. – De figyelmeztetem: lehet, hogy az elképzeléseim nem esnek majd egybe az ön elvárásaival. Ugyanis én imádom a színeket!

Finlay megadóan biccentett.

– Franknél hagyom a hitelkártyát, a recepción – ígérte. – Szüksége lesz még valamire?

– Egy telefonra és egy számítógépre. Azonkívül egy kis irodahelyiségre, ha van.

Finlay felállt.

– Majd megoldjuk, hogy legyen – mondta, és kezét nyújtott. A lány szintén felugrott a helyéről, és megrázta a jobbját. – Grace Ellis – szólította meg, és a lány szíve felujjongott, amikor meghallotta a férfi szájából a nevét. – Isten hozta az Armstrong Hotelben!

3. FEJEZET

– Mi történt magával, kedvesem? – csodálkozott Alice.

Grace elgondolkodva bámult ki az ablakon, és csak utána fordult az idős hölgy felé.

– Semmi. Csak egy kicsit fáradt vagyok.

– Ismerem ezt az álmodozó arckifejezést – kuncogott Alice. – Csak a maga arcán eddig még nem láttam.

– Fogalmam sincs, miről beszél – felelte a lány, aki folytatta az ágyazást.

Pedig az öreg hölgynek nagyon is igaza volt. Ha őszinte akart lenni önmagához, be kellett vallania, hogy nem az új munka, hanem a főnöke okozott álmatlanságot neki.

A titokzatos Finlay Armstrong. Az acélkék szempár, az imádni való skót akcentus. És az a megnevezhetetlen valami, ami a nagyon vonzó férfiaktól sugárzik.

Nyilván nem Grace az egyetlen, akit rabul ejtett az üzletember. Szerte a világon több tucat vagy akár több száz olyan nő is lehet, akik odavannak érte. De vajon választott már közülük valakit? Volt-e kapcsolata a felesége halála óta?

Valószínűleg igen.

Grace nem is akart erre gondolni. Inkább felidézte a pillanatot, amikor a férfi letörölte azt a könnycseppet a szeme sarkából...

Alice Archer odalépett hozzá, és megérintette a karját.

– Grace, kedvesem!

– Bocsánat, kicsit elkalandoztam.

– Azt látom. No és mégis, merre járt? – vont a szemöldökét csodálkozva az idős asszony.

Grace előhúzott pár papírlapot a fehér köténye zsebéből.

– Nekem kell megtervezni, hogyan díszítsuk fel karácsonyra a szállodát. Fél éjszaka nem aludtam, egyre ezen agyaltam.

Alice kinyújtotta a kezét a tervek után, és alaposan megszemlélte minden egyes lapot.

– Biztos vagyok benne, hogy bármit választ is, az gyönyörű lesz. Ha valaki, maga aztán képes lesz ünnepi hangulatot varázsolni a szállodába.

Ingatag léptekkel az egyik antik fotelhez ment, és miközben leült, vágott egy grimaszt.

– Fáj valamije? – kérdezte aggódalmasan Grace, mert úgy látta, Alice-nek a tekintete is fáradtabb és meggyötörtebb a szokásosnál.

– Nincs semmi baj, kedvesem. Csak az öregség – ingatta a fejét az idős asszony. – Most pedig kérem szépen a citromos teát.

– Máris készítem. – A lány gyorsan szeletekre vágott egy fél citromot, aztán kitöltötte a teát.

– Nincs szüksége segítségre, hogy dönteni tudjon? – érdeklődött Alice.

– Segíteni akar? Boldogan hallgatom. Különbö is rám fér a társaság ilyenkor, karácsonytájt.

– Nem magamról beszélek, hanem egy bizonyos fiatalemberről, akinek nagyon jól tenne a karácsonyi hangulat.

Grace elkomorodott. Rögtön tudta, kire céloz idős barátnője.

– Nem hinném, hogy illendő volna ilyesmire kérni – tiltakozott. – Meg aztán biztosan nincs is ideje ilyesmire.

Alice hosszan, áthatóan nézte, mire a lány zavarba jött. Az volt az érzése, hogy az öreg hölgy a veséjébe lát, és pontosan tudja, hogy nem a munka miatt forgolódott ébren fél éjszaka.

– Hát nem ő kérte meg, hogy díszítse fel a hotelt?

– De igen.

– Ezek szerint eljutott oda, hogy újra a kezébe vegye az életét.

Ez logikusan hangzott, de Alice még nem végzett.

– Itt az ideje, hogy a szálloda steril falai közé beköltözzön a karácsonyi csoda, gyermekeim. És